

På okänd väg

Johanna Jensen

En kärleksberättelse · Vingars förlag

På okänd väg

I trygg famn 1

Johanna Jensen

Till min storasyster Ester

VINGARS FÖRLAG

Till romanen har bidragit:

- Margareta Börjesson (Minsann förlag) med engagerad språkhjälp
- Anders Nyman (Whip Media) med kunskaper i omslagsdesign
- Dr Gowert Masche-No, docent i psykologi, med sina ämneskunskaper
- Jean-Claude Marclay med information om begravningsverksamheten i Kiruna
- Forskning av dr Ann-Margreth E. Olsson och Maria Kläfverud om barnahus
- Fritz Rudolf Fries med inspiration till en av huvudkaraktärernas namn
- Livet, som tillhandahåller de bästa historier

Bibelcitationerna följer Bibelkommissionens översättning, Svenska Bibelsällskapet och Libris förlag, Örebro, 2000. Psalmsångerna är hämtade ur Psalmer & sånger, Libris förlag, Örebro, 2003.

© J. Gowert Masche-No, 2016

Första tryckningen

Omslagsteckning: Linda Govik efter ett foto av Oleksii Akhrimenko

Omslagsbakgrund: tinakhal (Zee), DeviantArt

Grafisk form och sättning: Johanna Jensen

Typsnitt: Linux Libertine, WC Roughtrad Bta, Renny Hybrid

Tryckt i Polen av Booqla 2016

ISBN 978-91-983200-0-8

Vingars förlag

c/o Gowert Masche-No

Lars Wivallius väg 2

291 46 Kristianstad

www.vingarsforlag.se

info@vingarsforlag.se

Han såg henne första gången på konfirmandlägret. När Albrecht van der Wahl hade parkerat sin bil och kommit in i huvudbyggnaden stod hon redan vid receptionen, tillsammans med några andra barn. Gruppen hade väldigt roligt (hur lyckas ungdomar ha roligt av ingenting?). Även hon log och var del av den glada gemenskapen, men samtidigt såg hon lite melankolisk ut. Hennes smala, långa näsa gav hennes ansikte tillsammans med de djupa ögonen ett nästan vuxet utseende, trots hennes späda kropp och att hon var lite mindre än de andra flickorna. Hennes rödbruna hår föll mjukt mot axlarna.

Albrecht stod och bara tittade. Så vacker hon var. Jag vet ju ingenting om henne, sade han sig, jag får inte tillskriva henne egenskaper bara på grund av hennes utseende. Men han hade känslan att den där glada och ändå melankoliska flickan skulle behöva vårdas, överösas med kärlek som när man vattnar en planta och ser den växa och blomma. Han ville vara den som tog hand om henne.

Konfirmandlägret ägde rum på en liten ö i en insjö som enbart gick att nå genom en linfärja. Förutom gården där konfirmanderna bodde fanns det en liten campinganläggning med båtuthyrning, några sommarstugor, ett kapell, stränder och mycket skog. Albrecht arbetade annars på en revisionsbyrå. Nu skulle han vara volontär på lägret och var glad att vara där. Han hade funderat mycket över tron och över livet och hoppades på att kunna dela med sig av sina erfarenheter. Själv hade han haft det svårt som tonåring och ville gärna hjälpa andra som kanske hade det inte alltid så lätt heller. När det gällde tron så hade han observerat att de mest aktiva i kyrkliga församlingar ofta var de med de mest rigida och bokstavstrognas uppfattningarna. Han ville inte att ungdomar skulle få den sortens tro eller att de skulle vända sig bort från tron och kyrkan när de mötte alltför extrema uppfattningar. Själv hade

Albrecht inga barn och han kände sig osäker på hur han skulle kunna få kontakt med konfirmanderna. En del av dem hade han träffat tidigare och då märkt att de inte vågade säga så mycket när det var flera vuxna som höll i programmet och pratade hela tiden. Han hade därför föreslagit att man skulle avsätta tider för smågrupper där man kunde skriva frågor om vad som helst på lappar, så att gruppen sedan kunde prata om dem utan att man visste vem som hade ställt vilken fråga. För övrigt följde man prästens och diakonens vanliga program som under åren hade visat sig fungera bäst för tonåringarna.

Efter att alla hade fått sina rum, enkelrum för personalen och fyrbäddarsrum med våningssängar för ungdomarna, samlades man till fika och introduktionen. Totalt var det drygt 20 konfirmander. Alla hade blivit tillsagda att ta av sig skorna. Albrecht som arbetade i ett företag med strikt klädkod var inte van vid detta. Det kändes nästan intimt att möta varandra i bara strumpfötterna, nästan som hemma. Albrecht såg sig omkring och upptäckte henne lite vid sidan. Herregud, hon hade inte bara tagit av sig skorna, hon hade bara mörka ullstrumpbyxor under sin mjuka vita pullover.

Han hade alltid tyckt att dessa leggings som var moderna just nu borde förbjudas. De understryker kvinnligheten så mycket att man blir oändligt sugen på något som tjejerna inte är villiga att ge. Det är fint att njuta av kvinnlig skönhet, men det här är så intensivt att det nästan blir besvärligt. Och nu hon i strumpbyxor. Han hade svårt att fokusera på det prästen sade om lägret, programmet, regler på gården och allt annat. Om och om vandrade hans blick åt sidan där flickan satt och lyssnade.

Mitt i alla prästens ord hörde Albrecht sitt namn. Han ryckte till. Skulle han säga något nu? Prästen tittade vänligt och förvåntansfullt på honom. Det var nog bäst att erkänna att han inte hade lyssnat ordentligt, innan han kanske höll en längre presentation om prästen bara ställt en enkel fråga.

– Ursäkta mig, jag var så i tankar om den kommande helgen att jag inte riktigt har lyssnat.

Detta var ju åtminstone sant i vidaste meningen. Några konfirmander skrattade, kanske framför allt de som själva hade svårt att ta in så mycket information på en gång.

– Ska jag presentera mig och vad vi tänkte göra i kväll?
– Ja, det var det jag precis föreslog, svarade prästen med ett leende.

– Okej. Albrecht hostade. Väl tusen gånger hade han funderat över hur han skulle presentera sig och den planerade samtalskvällen, men nu var allt som bortblåst. Men han var bra på att hitta på saker och så började han:

– Några av er känner mig ju redan, men de flesta gör det nog inte. Jag heter Albrecht van der Wahl och som man hör av min brytning och mitt namn så är jag inte svenskfödd, utan kommer ursprungligen från Nederländerna. Jag är mycket tacksam för att jag fick möjlighet att vara med på konfirmandlägret. Jag har nämligen aldrig varit på ett konfirmandläger och jag har faktiskt aldrig konfirmerats. Men kanske får jag konfirmeras efter att ha lärt mig av er om tron under tiden här på ön.

Som han hade hoppats skrattade konfirmanderna. Han fortsatte:

– Nej, det är såklart bara halva sanningen. Jag har aldrig gått någon teologisk utbildning, men jag har läst och funderat mycket, och jag hoppas att vi kan upptäcka många intressanta saker tillsammans. Och så är jag nyfiken på att lära känna er. Jag har själv inte några barn, men jag har varit tonårig en gång, även om man knappt kan tro det längre, och jag är nyfiken på att lära mig mer om hur tonåringar har det idag i Sverige. Själv hade jag det ganska tufft. Jag var mycket blyg och osäker när jag var i er ålder (han tittade kort på henne). Idag har jag övervunnit de känslorna, och kanske kan jag dela med mig lite av mina erfarenheter senare under den här helgen.

Nu måste han få till en fortsättning så att man ville prata om sådana problem, utan att utpeka sig själv som blyg eller osäker.

– Jag tänkte att vi ska sätta oss i smågrupper i kväll, med antingen prästen Sara, diakonen Ulla eller ungdomsprästen Johan, eller med mig såklart. Jag hoppas att det finns några som vill prata med mig, fast jag är okänd för de flesta.

Han såg sig omkring och längtade efter flickans blick, men blev ändå nästan förskräckt när hon verkligen tittade rakt in i hans ögon, lugnt och utan att visa någon särskild känsla.

– Vi kan prata om vad som helst, om frågor kring tron eller vad tron betyder i det dagliga livet. Många tycker till exempel att man som kristen helst inte ska ha sex innan man gifter sig, men det håller jag absolut inte med om.

Han hade funderat mycket över detta tema för många år sedan och brann fortfarande för det, men var det alltför vågat i en grupp konfirmander? Osäkert tittade han på prästen som såg lite tveksam ut och fortsatte:

– Kanske är detta något som redan är aktuellt för någon av er eller blir det inom en snar framtid.

Nu hade han trasslat in sig. Bäst att snabbt växla tema. Han vågade inte titta på *henne*.

– Alla frågor är lika välkomna. Om någon vill berätta eller ställa vilken fråga som helst som hon eller han brottas med just nu, så kan vi samla allas erfarenheter och tips hur man kan hantera detta. Och som sagt, jag har ju vissa erfarenheter också som jag gärna delar, men jag vill absolut försöka att lyssna minst lika mycket som jag pratar själv. Tyvärr är jag nämligen ganska pratglad ibland (nu skrattade några igen, gud ske lov, han hade klarat sig). Och för att det blir enklare att börja tänkte jag göra så att det finns lappar där var och en får skriva en hemlig fråga. Sedan läser vi upp en lapp i taget och pratar om den och ingen behöver veta vem som egentligen har ställt frågan. Bara fråga mig inte om djur och växter, det har jag inte någon aning om.

Åter igen blev det lite skratt. Albrecht såg på flickan igen, och mötte åter hennes blick. Vad tyckte hon, hade han klatrat sig eller tyckte hon att det var okej? Han blev inte riktigt klok på hennes uttryck, men kände att han redan hade tittat åt hennes håll allt för länge. Jag måste vara försiktig, tänkte han, folk blir uppmärksamma om jag bara har ögon för henne. Han tittade åter på prästen Sara, lutade sig tillbaka och signalerade att han hade sagt det han tänkte säga. Prästen nickade vänligt och sade:

– Ja, det blir alltså programmet efter kvällsmaten. Men nu ska ni ställa era fat och muggar på serveringsvagnen och sedan samlas vi i stora salen där Johan ska börja programmet.

Genast blev det kö till disken. Flickan råkade stå i raden bredvid Albrecht.

– Du behöver inte vara ensam i kväll, sade hon lågt.

Han svettades. *Vad* hade hon sagt?

– Jag ska komma till din pratgrupp.

– Tack, det är snällt av dig, var det enda han förmådde svara.

Sedan måste han småle åt sig själv: *Vad* hade han sagt, han hade *tidigare* varit blyg och osäker? Han blev så glad, ikväll skulle han lära känna henne lite närmare.

Johan hade förberett ett antal roliga aktiviteter, och tiden gick snabbt. Albrecht höll sig lite i bakgrunden, men varje gång han ”råkade” titta på flickan, så tittade hon på honom. Han kände sig genomsådad och låtsades att det bara var en tillfällighet att han tittade åt hennes håll, men det var nog ingen som skulle tro det. Han började tvinga sig att lägga märke även till de övriga konfirmanderna. Han var ju där som volontär för hela lägret. O Gud vad hon var vacker. Nu skulle konfirmanderna röra på sig i en mer aktiv lek. Han satt bakom dem och såg flickan bakifrån. Hon rörde sig lätt som en fjäder tyckte han, säkert ägnade hon sig åt någon sorts idrott eller kanske dans. Så eleganta och på sätt och vis självklara var hennes rörelser. Hennes pullover räckte bara över halva hennes lilla bakdel och därunder, genom hennes bruna strumpbyxor, kunde han ana lite av hennes ljusa trosor. Nej, nu fick det vara nog. Han gick över till diakonen Ulla och frågade om hon än så länge var nöjd med lägret och om man skulle kunna sjunga någon psalmsång inför kvällsmaten.

Utan att han hade bidragit till detta, fann Albrecht sig vid matbordet precis bredvid flickan. När han upptäckte det log hon rakt in i hans ansikte och tydligen såg han inte mindre glad ut.

– Vad heter du egentligen?

– Malin. Malin Oskarsson.

– Malin, upprepade han och smakade på namnet som på en utsökt maträtt.

– Det är ett väldigt fint namn.

Sedan pratade de inte så mycket mera. Albrecht och Malin visste att samtalsgruppen skulle ge bättre tillfälle att prata. I matsalen hade det nu blivit ganska högljutt och alla pratade och skrattade samtidigt. Albrecht lyckades få igång ett samtal också med de övriga som satt vid bordet. Men när någonting var särskilt roligt kunde

han inte låta bli att titta om Malin också hade lika roligt som han själv. Sedan var måltiden äntligen slut och efter att de hade lämnat tallrikar och bestick tog Malin honom i handen och drog honom ut till det lilla grupprummet där kvällens samtal skulle äga rum.

Det var inte så många som hade valt Albrechts samtalsgrupp. Inte så konstigt kanske med tanke på att han inte var känd för de flesta, till skillnad från de övriga konfirmandledarna. Men det var ytterligare en tjej som hette Maria och en kille, med namn Peter, som infann sig efter en kort stund. Maria var nästan raka motsatsen till Malin. Hon var större än Malin och framför allt mycket kurvigare. Självsäkert bar hon ett redan imponerande par bröst framför sig och det undgick inte Albrecht att Peter tog sig en bra titt då och då. Albrecht medgav för sig själv att hon också var snygg på sitt sätt, men han var mycket mer fascinerad av Malins späda former, även om det krävdes en bra föreställningsförmåga för att urskilja hennes bröst under den tjocka vita pullovern. Eller var detta en del av anledningen till hans intresse? I skenet av en liten lampa i rummets ena hörn verkade hennes hår ännu lite rödare än i dagsljuset och han njöt av att se hennes fina ansikte.

Det var ju nästan överflödigt att skriva lappar med frågor, eftersom man lätt skulle kunna lista ut vem som hade ställt vilken. Men de fyra bestämde sig för att göra detta trots allt. Även Albrecht tog sin lapp och skrev efter en stunds övervägande: *Vad gör du när du är riktigt besviken?* Det var det mest oskyldiga som han kunde komma på. Det gav möjlighet till såväl ett teologiskt samtal om skuld och förlåtelse, som mera psykologiska funderingar om hur man hanterar motgångar och relationer, beroende på vad konfirmanderna ville prata om. De andra tre var redan färdiga med sina lappar. Albrecht blandade dem noggrant och lade dem på det lilla bordet i mitten. En lapp var skriven med regelbunden, rund handstil. Det var nog Malin, tänkte Albrecht. På lappen stod: *Har du en pojkvän/flickvän? Om inte, varför inte?* Albrecht kände hur hans hjärta slog ända upp i halsen. Det blev nog ett spännande samtal.

Albrecht var osäker först på vem som kunde ha skrivit vilken av de andra två lapparna. På en stod: *Albrecht sade att man får ha sex innan man gifter sig. Men måste man ha sex till dess?* Var det den självsäkra Maria som hade skrivit detta, eller den mer tystlåtna Peter? Sista lappen slutligen lydde: *Är det okej att vara blyg?* Nå, det var nog Peter som hade skrivit den, då måste sexfrågan varit Marias. Men vilka frågor! Albrecht hade aldrig vågat hoppas på att ungdomarna skulle ta upp så känsliga ämnen.

– Jag ser att ni har skrivit väldigt personliga frågor. Jag har nog vågat minst av er alla. Det gör mig mycket glad att ni ställt de frågor ni gjort. Men nu funderar jag över en sak, jag tror vi måste bestämma hur vi gör med det vi pratar om nu ikväll. Vi vill kanske inte att alla andra får veta vad vi har berättat om oss själva. Jag måste nog kunna berätta för Sara eftersom hon är chef och hon behöver veta vad som händer på konfirmandlägret. Men hon som präst har ju tystnadsplikt. Och jag ska inte berätta mer än vad som behövs och bara om hon frågar.

– Bara du inte berättar för Johan, det vill jag inte, krävde Maria.

– Det är okej. Bara för Sara. Och sedan, kanske, vad jag säger, det ska nog kanske inte vara privat. Jag har ju trots allt en funktion här på lägret, och det skulle vara konstigt om det jag säger blir hemligheter. Men kan vi enas om att inget personligt som ni tre berättar ska spridas till andra? Annars kan vi ju också prata i allmänhet, typ, ”många har inte några flickvänner nuförtiden, av olika anledningar”, men det är kanske inte riktigt det ni vill?

De övriga gick med på hans förslag.

– En sak till: Ingen ska vara tvungen att berätta något om man inte vill, okej? Det här är känsliga teman och man kanske brottas väldigt mycket med dem, då måste det vara helt okej att bara lyssna en stund om man inte vill säga något, kan vi enas om detta?

– Tack, det känns bra, sade Peter.

– Vilken fråga ska vi börja med? frågade Albrecht.

– Har du en flickvän? ropade Malin och Maria nästan samtidigt.

– Okej, det låter som om jag ska svara först, log Albrecht. Nej, jag är ensamstående sedan drygt tre år tillbaka. Jag har bott ihop med en underbar kvinna i många år, men jag har varit för upptagen med arbetet och kanske även med mig själv på något sätt. Se-

dan fick hon en bra anställning tio mil bort som hon inte ville tacka nej till och jag ville inte hindra hennes chans. Det blev bara helger och ibland inte ens det och efter ett tag så kände vi att vi hade svårt att hitta varandra på sätt och vis. Sedan lärde hon känna en trevlig arbetskollega och så tog det slut så småningom.

– Saknar du henne? frågade Malin.

– Hm, svårt att säga. Ibland, när jag minns något specifikt, någon skämt eller hur hon har tröstat mig när jag var ledsen, då saknar jag henne fortfarande. Hon kan vara fantastiskt rolig, hitta på helt absurda saker och ting. Albrecht log vid minnet av henne. Men främst saknar jag, hm, hur ska jag uttrycka det, någon kvinnlig person att umgås med, inte nödvändigtvis just henne längre. Det har ju trots allt gått tre år sedan vi gjorde slut.

– Har du försökt lära känna någon? frågade Malin vidare.

– Inte på allvar ännu, svarade Albrecht. Jag håller ögonen öppna dock, tillade han och tittade rakt in i Malins ansikte. Rodnade hon lite? Han kände sig i alla fall varm om kinderna. Maria hade följt hans blick och verkade småle lite grann. Men hon sade ingenting. Ännu.

– Vill någon fortsätta? frågade Albrecht.

– Jag har ingen heller, sade Malin. Det finns ingen som är intresserad av mig, suckade hon, jag ser ju inte ut som en tjej. Jag önskar jag hade sådana stora bröst som du, Maria, utbrast hon och såg nästan gråtfärdig ut. Innan Albrecht kom på något snällt att säga utan att avslöja *hur mycket* han tyckte att hon såg ut som en tjej, svarade Maria:

– Nej, det önskar du inte.

– Varför inte? Alla killar har bara ögon för dig!

– Du har rätt, de flesta stirrar sig nästan blinda på mig. Har du sett Johan? Hans ögon ramlar nästan ur huvudet när jag går förbi. Det är därför jag inte vill att han ska veta vad vi pratar om ikväll. Vet du, Malin, å ena sidan är det skönt att vara så sexig. Det ger mig makt. Någon gång rättade jag "tillfälligt" till min behå under mattelektionen. Min lärare som annars alltid är ett arrogant svin började stamma när han såg det! Men sedan blev jag kallad till rektorn och fick en varning för "oanständigt beteende". Ibland vill jag bara slippa alltihop. Jag vet inte, jag orkar inte riktigt med det,

vet du. Jag umgås helst med andra tjejer, de tar mig som jag är och inte för att jag har stora bröst.

– Oj, det visste jag inte. Jag trodde att det är skönt att få så mycket uppmärksamhet.

– Ja, på ett sätt är det ju det. Men å andra sidan är det för mycket ibland, och jag vill bara smälta in. Jag har valt den här gruppen eftersom jag trodde att jag kan prata om detta här, och så har jag märkt att Albrecht inte tittar på mig, utan mest på någon annan...

Peter såg oförstående ut, men Albrecht och Malin växlade blickar och blev ännu lite rödare i ansiktet. Maria log. Nu var det Peters tur.

– Jag har inte någon flickvän heller. Jag hoppas alltid att någon tycker om mig, men det verkar aldrig vara så.

– Kanske märker du det bara inte, menade Albrecht, så var det för mig när jag var i din ålder. Och jag var så rädd att visa när jag tyckte om någon tjej, så hon fick ju aldrig någon aning om det heller. Och sedan dras man ju kanske också ofta till någon som är lik en själv, och om då flickan är lika blind för sådana signaler som jag och lika rädd att visa hur hon känner, så blir det ju absolut ingenting.

– Har du blivit av med din rädsla nu? frågade Malin.

– Jag trodde att jag var det, tills ganska nyligen, svarade Albrecht. Så länge det inte fanns några känslor att visa, så var jag såklart inte rädd. Men nu...

Nu kunde Maria inte hålla tyst längre:

– Är du kär i någon? frågade hon med äventyrlust i ögonen, medan hon tittade fram och tillbaka mellan Malin och Albrecht.

– Får jag avstå från att svara på den frågan ikväll? bad Albrecht.

– Jamen självklart, lugnade Maria honom, medan hon såg ut som om hon skrattade inombords.

– Men för att återvända till det med rädsla, sade Albrecht, vad som hjälpte mig så småningom var när jag insåg att mina känslor är okej hur som helst. Tidigare var det som om jag får tycka om någon bara om hon också tycker om mig och annars är det fel och dåligt. Men det är det inte. Att tycka om någon är något mycket värdefullt. Jag har ju åtminstone upptäckt att vederbörande är en värdefull människa, och det kan ju aldrig vara fel, eller hur? Kan-

ske blir det inte någon relation, och då kommer mina känslor nog att svalna av sig själva. Men de har ju inte varit fel av den anledningen. Något annat som jag gjorde fel, det var att jag inte frågade andra hur de gör för att visa att de tycker om någon. En gång när jag hade blivit modigare, gav jag blommor till en tjej och det var nog omodernt redan på mina föräldrars tid.

Alla skrattade.

– Så det kan vara en idé att fråga lite runt hur man egentligen kan göra. Fast så viktigt är det trots allt inte. De kvinnor jag blev ihop med var jag till en början så otroligt klumpig med, det vill jag inte ens berätta här, och det fungerade trots allt. Det blev faktiskt roliga minnen som vi delade så småningom, hur jag gjorde bort mig totalt i början. Även tjejen med blommorna var jag ihop med under en period.

Albrecht satt tyst en kort stund, fylld av minnen hur han hade gjort fel på olika sätt och vis, och det ibland hade blivit bra ändå.

– Egentligen har vi då redan börjat med frågan om det är okej att vara blyg, eller hur? Jag tycker att det är alldeles normalt att vara blyg. Det är bara så otroligt obekvämt. Förutom att fråga andra hur de gör, kan det också vara en idé att ta små steg. Om man är rädd att tala om för någon att man tycker om henne, kanske man kan öva genom att prata med någon tjej över huvud taget om man har svårt för det. Det har jag faktiskt gjort. Flickorna brukade stå tillsammans under rasten och jag ställde mig helt enkelt intill dem och då fanns det alltid någon möjlighet att fläta sig in i samtalet. Och sedan behöver man ju kanske inte direkt säga, jag tycker om dig. Men om man har roligt tillsammans, kan man ju säga, hördu, jag trivs just nu, vad skönt att vi har så roligt. Eller hur man nu säger bland tonåringar nuförtiden. Usch, nu har jag pratat så mycket, jag ville ju främst lyssna på er.

– Peter, om du vill kan vi öva lite att säga snälla saker, föreslog Maria. Bara titta lite högre upp, där jag har mitt ansikte!

Peter blev nu också lite röd.

– Ursäkta, Peter, det var elakt av mig. Jag ville inte såra dig. Ibland är jag för spontan. Men vi kan verkligen prova någon gång. Jag har aldrig varit blyg, detta är ett helt nytt problem för mig, men det låter ju hemskt. Ska vi prova någon gång? Hon sträckte ut

handen. Peter såg ut som om han höll på att svimma, men han tog handen som Maria sedan energiskt skakade.

– Vad bra! Och du får alltid fråga mig hur någonting upplevs ur en tjejs perspektiv. Du ska se, du får din flickvän snabbare än du kan tro!

Peter såg inte helt övertygad ut, men mycket glad ändå. Att kunna umgås med denna energiska tjej lovade gott för honom som hade svårt att ta initiativ när det gällde det andra könet.

– Ska vi gå över till frågan om man måste ha sex, eller är den inte aktuell längre? frågade Albrecht och nu var det han som med viss triumf i ögonen tittade på Maria.

– Ja, varför inte? svarade hon lätt.

– Vet ni, jag är helt övertygad om att ingen ska behöva göra något sexuellt om man inte verkligen känner för det. Nuförtiden finns det även många så kallade knullkompisar som man har sex med utan att verkligen vara kär i dem. Jag kan lätt säga något om det eftersom jag aldrig blivit tillfrågad, men jag hoppas verkligen att om jag skulle få tillfälle, att jag då skulle tacka nej. Jag tycker att sex ska ha sin plats i en verklig kärleksrelation. Det finns alldeles för mycket sex överallt i samhället idag, också i reklam och i media och överallt, och det sätter press på människor, det är inte bra. Jag misstänker att om man har sex utan att vara kär, då tappar sexualiteten sin betydelse. Man kanske sedan inte ens riktigt kan njuta av att dela den och verkligen öppna sig för den man älskar. Man trubbas av, kanske. Därför tycker jag att i en relation så bör det alltid vara den som vill minst som får bestämma. Man bör göra det bara när man känner sig trygg och verkligen vill det.

När jag var ihop med min första riktiga flickvän, och då var jag ju redan mycket äldre än ni eftersom jag tidigare aldrig hade lyckats lära känna någon, då hade vi redan sovit i samma säng med varandra, i våra pyjamas, innan jag en morgon kom på tanken att det säkert skulle vara skönt att duscha tillsammans. Men jag var rädd för att visa mig naken för henne. Då sade hon något, och det är jag fortfarande oändligt tacksam för, ”du behöver inte” sade hon, och just det gav mig modet att våga. Det var trots allt mycket pinsamt för mig, men samtidigt en härlig upplevelse.

De fyra satt tysta. Konfirmanderna försökte nog föreställa sig hur det gick till i duschen.

– Förresten, ungefär hälften av dagens tonåringar har sin första samlagserfarenhet efter att de har fyllt sexton år. Det är kanske de som syns mest i skolan eller annanstans som har flickvän eller pojkvän, men majoriteten i er ålder börjar senare med allt detta. Alltså man ska inte sätta press på sig att nu måste något ske för att alla andra verkar ha det. Tonårstjejer som har sex mycket tidigt, kanske vid tolv eller tretton års ålder, har ofta problem, till exempel med alkohol eller att de blir gravida. Jag tror inte nödvändigtvis att sexet är orsaken, avsett graviditeten såklart, utan kanske har flickorna problem redan innan. Att de söker sig till ofta äldre killar tidigt är då en del av problemet eller deras försök att hantera det. Men vad jag vill säga, sätt inte press på er vare sig åt det ena eller andra hållet, utan gör vad ni känner för när det är dags för just er.

Nu hade han åter igen pratat för mycket. Vad tyckte konfirmanderna? Vad tyckte framför allt Malin? Tyvärr fick Albrecht inte reda på det eftersom dörren öppnades just då och Sara kom in.

- Har ni bra samtal?
- Ja, svarade tre ungdomar som med en mun.
- Vad pratar ni om?

Kort tystnad.

– Om relationer, sade Malin slutligen. Vi skulle precis börja med den sista frågan.

Hon lade ihop lapparna så att bara Albrechts fråga gick att läsa. Sara tog en stol och slog sig ner och så pratade man om besvikelser, att bli arg, men ändå förlåta, att även Gud förlåter oss människor och så vidare. Samtalet var inte riktigt lika intressant som tidigare, men Sara var en mycket trevlig präst och alla försökte vara goda konfirmander respektive en god konfirmandlägers-volontär. Så var det dags för dagens avslutning med en bön och några psalmsånger. Malin tog Albrechts hand och smög sig tätt intill honom på vägen till den stora salen. Albrecht pustade ut, tydligen hade hon inte stött sig på något ikväll. När ingen verkade lägga märke på dem viskade Albrecht:

- Tack för att du var med ikväll.

Malin tittade honom rakt i ögonen. Så nära hade han aldrig varit hennes ansikte. För första gången blev han varse att hon hade gröna ögon. Helt gröna.

– Tack själv, Albrecht.

Stolarna stod tätt intill varandra i en halvkrets, och Malin lyckades beröra Albrecht under nästan hela andakten. Ibland var det hennes lår som låg intill hans; han trodde sig nästan att kunna känna den stickade ullen genom sina jeans. Ibland var det hennes fot eller hennes överarm, eller så tog hon hans psalmbok och letade fram nästa psalm som de skulle sjunga, inte utan att röra vid hans hand när hon lämnade tillbaka boken. Eftersom han var större än hon kunde han titta ovanifrån längs hennes pullover och på hennes smala ben som började någonstans under den. Där i mitten måste den finnas, hennes kvinnliga kulle, skymd av tröjan. Han tittade upp. Maria blinkade åt honom. Hon visste besked. Skulle hon hålla tyst? Vem delade hon rum med?

Efter andakten samlades personalen till ett kort möte. Sara varnade Albrecht för att Maria hade fått problem i skolan på grund av sitt sexualiserade beteende. Jag har inte något problem med henne, tänkte Albrecht för sig själv, hon är egentligen en snäll tjej. Det är nog snarare Johan som man bör varna. Men det fick han såklart inte säga. Alla var nöjda med dagen och drog sig tillbaka till sina rum. Första natten skulle Sara och Johan titta till ungdomarna ibland för att det inte skulle bli för mycket bus, och andra natten var det Albrechts och Ullas tur.

Albrecht låg vaken länge. Det var inte ens en halv dag sedan han hade parkerat sin bil utan att ana att Malin bara någon minut senare skulle ställa hans självsäkra liv fullständigt på ända.

Albrecht, var inte en idiot, sade han sig. Hon är ett barn! Du kan inte bli ihop med en konfirmandflicka. Du gör fullständigt bort dig. Det kommer att sluta i en total pinsamhet. Du kommer att behöva byta församling, om inte värre än så. Vad ville hon? Det var ju uppenbart att hon sökte hans närhet. Hon hade inte betett sig på samma sätt mot någon av de andra ledarna eller konfirmanderna, det var honom som hon ville vara nära. Kanske hade hon fattat förtroende för honom, han visade svagheter likväl som styrkor. Eller hade hon känt hans fascination? Han hade inte medvetet sig-

nalerat någonting, men om Maria visste besked, så gjorde säkert Malin det också. Alltför ofta hade deras blickar mötts. Men förstod hon att han tyckte om henne inte bara som en människa, utan även var attraherad av den blivande kvinnan hon var? Hon hade ju ställt frågan om han hade en flickvän. Men i hennes ålder behövde det inte innebära denna kroppsliga attraktion. Och hon trodde ju inte att hon hade något att erbjuda. Dessutom, när hon valde att enbart bära strumpbyxor kunde hon ännu inte ha lagt märke till honom. Det var alltså inte för att påverka honom, snarare tvärtom, hon visste inte vilken effekt denna klädsel kunde ha på män. Vadå effekt? Johan var ju tydligen inte påverkad, det var bara Albrecht själv. Fast, vad Johan gjorde eller inte gjorde, det hade Albrecht inte lagt märke till under dagen. Hur som helst, Malin önskade vara attraktiv för män, eller för honom speciellt kanske? Med sådana förvirrade tankar somnade Albrecht till sist.

Malin och Albrecht träffas på konfirmandlägret och blir blyxtförälskade i varandra. Det finns bara ett problem: Hon är konfirmand, han i medelåldern. Men de vågar lita på sin kärlek. Det blir skandal direkt och snart blir de separerade, när Albrecht häktas efter misstankar om sexuella övergrepp mot barn. För Malin och Albrecht börjar en kamp mot ett fyrkantigt samhälle och mellan hopp och förtvivlan. Och sedan finns även Malins klasskamrat Ylva...

På okänd väg är en varm berättelse om människor som vågar leva ett annorlunda liv. En bok om svårigheter, psykisk ohälsa och svartsjuka – och om vänskap, tro och förtröstan. En bok om skuld och förlåtelse, om en gammal lastbil och framför allt om kärlek. Mycket kärlek.

På okänd väg är Johanna Jensens debutroman. Hon väver ihop sanning och fiktion till en berättelse som är svårt att släppa.

På okänd väg är första romanen i serien *I trygg famn*. Varje roman i serien berättar en egen, fristående kärlekshistoria.

Följ www.facebook.se/itryggfamn, för att bli informerad när en ny roman kommer ut.

Kvalitetsböcker som inspirerar. www.vingarsforlag.se

ISBN 978-91-983200-0-8

